

TJOEN LEN

Joke van Mierlo— van Kuipers

*Tjoen Len zegt: Dank U, lieve Heer
voor Kindje Bao en Kindje Bobbie!*

Kleine Tjoen Len ligt te slapen op haar matje in een land ver weg over zee.

Maar als de eerste zonnestraaltjes over haar stijve, zwarte vlechtjes glijden en haar bolletje helemaal warm maken, wordt ze wakker.

Ze springt op, trekt haar broekje aan en haar mooie, blauwe jakje.

Grootmoeder is bij haar en zegt: „Eet maar vlug je rijst op, dan mag je mee naar moeder. We hebben zo'n grote verrassing voor je!”

Dan neemt grootmoeder haar mee naar moeders kamer.

Achter de mooie, dikke, blauwe gordijnen ziet Tjoen Len haar moeder en in haar armen houdt moeder het mooiste cadeautje, dat ooit iemand aan Tjoen Len zou kunnen geven: een lief klein broertje.

Want Tjoen Len is al vijf jaar en zij heeft altijd maar alleen gespeeld.

Is dit nu niet heerlijk, dat de kleine Bao van haar is en dat zij ermee spelen mag en ervoor zorgen kan?

De volgende dag als de kleine Bao een bad krijgt, staat Tjoen Len erbij en mag helpen. Ze mag houtjes op het vuur gooien, want het moet heerlijk warm in de kamer zijn!

En als al de ooms en tantes komen om naar Bao te kijken, zit Tjoen Len op een bamboestoeltje bij moeders bed. Ze mag allerlei dingen aangeven om moeder te helpen.

Als het avond wordt, legt ze heel zacht haar wang tegen het wangetje van het slapende broertje. O, ze is zo blij met hem.

Bao's oogjes waren helder en groot. Ze zagen mooie vliegers en lampions en bloemen en toen hij nog groter werd, wilden zijn handjes alles wel pakken.

Tjoen Len was heel sterk. Ze kon haar broertje al op de rug dragen en toen zij eens met hem buiten liep, kwam ze een vreemde dame tegen.

Die woonde in een groot huis en had heel andere kleren aan dan de mensen in het land van China.

Die dame had een kindje, even klein als Bao. Hij zat in een wagentje en zijn moeder reed met hem. En de twee kindertjes keken naar elkaar en begonnen te lachen.

Toen keek de vreemde dame naar Tjoen Len en lachte zo vriendelijk.

Tjoen Len was een beetje verlegen, maar ze lachte terug en toen zei die vriendelijke dame:

„Wat heb jij een lief broertje, hoe heet hij?”

„Bao,” zei het zusje.

„Zou hij wel eens met mijn Bobbie willen spelen en wil jij dan met hem meekomen?” zei de vriendelijke dame.

Dat mocht en Tjoen Len kon die avond haast niet slapen, zo benieuwd was zij, hoe het zou zijn in dat grote huis waar Bobbie woonde.

De volgende morgen mocht ze met haar oom naar de markt. Daar kreeg ze twee geldstukjes om wat moois te kopen voor haarzelf en haar broertje.

En toen kocht ze twee rammelaars. De ene was natuurlijk voor Bao, maar voor wie was de andere, denk je?

Al gauw waren Bobbies moeder en Tjoen Len dikke vrienden en de kleintjes speelden samen met hun rammelaars op het matje. Tjoen Len kwam nu dikwijls met haar broertje bij kleine Bobbie spelen.

Zondagsmorgens ging Bobbies vader altijd ver weg. Hij reed op zijn pony naar de stad om de mensen te gaan vertellen van de Heer Jezus.

Bobbies moeder dacht dan altijd aan een land over zee, waar op zondagmorgen de kinderen naar de zondagsschool gaan.

„Ik wilde, dat de kinderen hier ook kwamen,” dacht ze. „Maar ze zijn een beetje verlegen voor mij.”

Toen maakte ze een mooi plan.

Op een keer stond Tjoen Len met al haar vriendjes en vriendinnetjes te kijken naar Bobbie, die over de grond kroop met zijn mooie, rode schoentjes.

Ze mochten binnenkomen om ze beter te kunnen zien.

Toen begon Bobbies moeder een liedje voor hen te zingen en ze zaten op de grond en keken naar haar boeken met mooie platen; ze vertelde van de Heer Jezus, die al de kinderen liefheeft en het leek net op een zondagsschool.

Toen het tijd was om naar huis te gaan en rijst te eten, wilden ze allemaal wel graag terugkomen, de volgende zondag.

Ze konden alleen niet onthouden, wanneer het weer zondag was. Dat vonden ze heel moeilijk.

Toen eindelijk de zondag kwam, liep Tjoen Len door het dorp met een grote bel. Zo wisten alle kinderen, dat het zondag was en dat zij zich klaar moesten maken voor de zondagsschool.

En nu komen ze elke week en zitten op het matje, luisteren en zingen en ze zeggen ook: „Dank U, lieve Heer, voor alle mooie en heerlijke dingen,” die zij zelf eerst mogen opnoemen.

Tjoen Len is niet meer verlegen en ze heeft al iets bedacht, waar ze: „Dank U, lieve Heer,” voor zeggen wil.

Voor de twee lieve kleintjes: Bao en Bobbie!

Tjoen Len zegt: Dank U voor 't Kindje Jezus.

's Winters is het in dat verre land ook erg koud.

Kleine Bao kon nu al aardig kruipen, net als Bobbie, en ze hadden allebei lekkere warme jasjes aan, want de wind blies over de heuvels.

Als Tjoen Len thuiskwam, moe van het spelen met de andere kinderen, speelde ze toch altijd eerst nog even met Bao, vóór hij naar bed ging.

Eens speelde de kleine stouterd sneeuwstorm. Hij was eventjes alleen geweest en had het gaatje in zijn jasje groter gemaakt en nu plukte hij er de watjes uit. Die vlogen overal in het rond.

Zo werd Bao dus groot!

Dikwijls nam Tjoen Len hem op de rug en ging zij naar Bobbie. Dan mocht ze wat melk meenemen van hun eigen geit, want kleine Bobbie was veel bleker en kleiner dan de kleine Bao.

Ze vertelde aan Bobbies moeder, die een jasje voor Bobbie naaide, wat de kleine, stoute Bao had gedaan.

„In het verre land over de zee spelen wij ook, dat het sneeuwt en strooien kleine plukjes watten op de Kerstboom,” vertelde Bobbies moeder.

Jullie weet wel, waarom het Kerstfeest is en waar wij dan aan denken en jullie hebt ook wel eens een Kerstboom gezien, maar Tjoen Len wist daar niet van.

Bobbies moeder vertelde:

„De Heer Jezus, van wie je al die mooie verhalen hebt gehoord en van wie je al die mooie platen gezien hebt, is ook eenmaal zo'n klein kindje geweest. En op het feest van Zijn verjaardag zijn alle mensen zo blij en steken lichtjes aan in een grote boom en danken God voor 't Kindje Jezus, dat eenmaal gekomen is om ons gelukkig te maken. We zullen met de kinderen van de zondagsschool al gauw het feest gaan vieren. En dan moet je maar eens bedenken, wat Bao graag zou willen hebben op het Kerstfeest!”

Toen Tjoen Len thuiskwam, vertelde ze alles aan haar moeder. „En nu zeggen de vreemdelingen, moeder, dat ze allemaal zo blij zijn, omdat 't Kindje Jezus kwam. Daarom geven zij elkaar cadeautjes! En nu wil ik ook zo graag iets geven aan Bobbie en aan zijn moeder. Mag ik dan mijn stenen varkentje stukgooien, waar ik al m'n geld in bewaar?”

In de dagen vlak voor het Kerstfeest stond er een prachtige rose

bloem, in een pot, in het huisje van Tjoen Len en zelf maakte ze een paar mooie pantoffeltjes voor Bobbie. Natuurlijk hielp moeder haar. De schoentjes waren net poesjes, met ogen van zwarte kralen en oortjes van bont.

Toen kwam het feest. De bel van Tjoen Len riep eens zo blij: Kom, kom, kinderen, kom!

En alle kinderen zaten op de mat en zongen van: 't Is een blijde feestdag.

De kleintjes waren er ook en wezen met hun puntvingertjes naar de stralende lichtjes in de boom.

De rose bloem had een mooie plaats gekregen.

En Bobbie was ó, zo blij met zijn poesescoentjes en Bao met zijn bal.

Maar het mooist van alles was de plaat van 't Kindje Jezus, waar Tjoen Len aldoor naar had zitten kijken, terwijl Bobbies moeder vertelde van het Kerstfeest.

Ze mocht die plaat houden en mee naar huis nemen en die avond dankte Tjoen Len voor het liefste Kindje, dat er ooit op de wereld geboren was, want zij zei: „Dank U, lieve Heer, voor het Kindje Jezus!”